

IN JOU VIND IK VREUGDE

Zwolle Dominicaner – 13 jan 2019 19:00 uur

Voorgangers:

Jolanda Molenaar en Mariska van Beusichem

Lieve, veelkleurige mensen,

Koude winters komen allang niet meer met een oostenwind Nederland binnen. Tegenwoordig komen ze uit het westen, zoals met die kille Nashville verklaring.

We weten allemaal wel hoe het zit met de acceptatie van LHBTI's in streng gelovige kerken: je mag het wel zijn, maar je mag het niet in de praktijk brengen.

Maar de Nashville verklaring gaat een stap verder. Het hebben van de geaardheid zélf mag er niet zijn, wordt gezien als zondig, ziek en on-Bijbels. Daarmee wordt het bestaan van LHBTI's ontkend: Je wordt aangespoord jezelf te haten en eigenlijk geestelijk vermoord.

Het ergste vind ik het pastorale aanhangsel.
Het roept christenen op
liefdevol voor LHBTI's te zijn.
Eerst zeggen dat LHBTI's er niet mogen zijn,
en dan roepen hen liefdevol nabij te zijn...
Dat is hypocriet!

Ik herken hierin de houding van een zwager,
die mij na de coming-out schriftelijk doodverklaarde
maar bereid was me liefdevol te ontvangen
als ik op mijn schreden zou terugkeren...

U begrijpt: ik was geschokt, verdrietig en boos.
Deze geraaktheid heeft alles te maken
met de worsteling die ik zelf ooit had
rond de vraag of ik mocht worden
die ik verlangde te zijn.

Ik groeide op in een gereformeerdebondsmilieu.
Als kind hoorde ik de donderpreken aan
en kreeg er een beeld mee van een God
waar ik als kind doodsbang voor was:
hij zou me streng straffen
als ik niet leefde volgens zijn geboden.
Eigenlijk was niemand in staat
zich aan al die geboden te houden.

Al vroeg had ik in de gaten
dat er iets vreemds met mij was,
waar ik mij diep voor schaamde:
ik verlangde om eruit te zien als vrouw.
Ik dacht dat ik in de hel zou belanden
wanneer ik aan dat verlangen toe zou geven.
Maar er niet aan zou toegeven was ook geen leven.
Ik zou in het ravijn eindigen.

Lange tijd wist ik me geen raad.
Ik wilde God niet kwijt.
Ik wilde mezelf niet kwijt.
Ik kon geen keuze maken.
Wat moest ik?

In de scapulier die ik draag
is die innerlijke worsteling verbeeld
door de lange kronkelende banen
van blauw en roze.

Maar mijn verhaal gaat verder.

Er is een belofte!

Een mens komt uit die worsteling tevoorschijn,
liefdevol omarmd door de regenboog.

Er kwam een gedicht op mijn pad.

Het ging over psalm 139,

over een God die me uitnodigde

bij Hem mijn versteende hart te verwarmen.

Dat raakte me diep.

Mijn leven was een grauw bestaan geworden.

Het was vastgelopen,

Mijn hart was inderdaad steenkoud,

maar ik verlangde zo intens

naar warmte, liefde, nabijheid

dat ik moest huilen bij het idee alleen al.

Het gedicht sprak over een liefdevolle God,
een God die mij met liefde maakte
in het verborgene van de moederschoot.
Dat vond ik vreemd,
want ik dacht aan God als een strenge Vader,
en kon me niet voorstellen
dat God van zo'n raar mens als ik kon houden.

De dichter schreef over God
als iemand die mij kunstig gemaakt heeft,
zoals een kunstenaar een schilderij.
Met hart en ziel werkte hij eraan.
God schiep er vreugde in mij te maken.
Als scheppend kunstenaar
liep hij als het ware om me heen,
keek naar zijn werk
en zei tegen me:
je bent mooi, je bent goed,
ik ben blij met wie ik gemaakt heb,
ik vind vreugde in jou!
Zo'n God kon ik alleen maar omarmen
door mezelf te omarmen.

Mijn beeld over God veranderde.
Ik stopte mijn zelfhaat,
en leerde naar mezelf kijken
met de liefdevolle ogen van God.
Geleidelijk leerde ik mezelf te aanvaarden
zoals God mij gemaakt heeft.

Zo kwam mijn leven in beweging.
De turbulente periode
van coming-out en transformatie
sloot ik af met de naams- en geslachtswijziging.
In mijn kerkelijke gemeente
mocht ik in de paasnachtdienst
mijn nieuwe namen noemen,
de namen van mijn verlangen.
Vervolgens schreef ik ze in het doopboek:
Jolanda Adriana Molenaar!
Ik wist: God vindt vreugde in mij!

Ik mag nu leven in het volle besef
dat God mij ziet en kent en wil
precies zoals ik ben,
precies zoals Hij mij gemaakt heeft.

Ik mag mijn leven vieren als een geschenk,
het in dankbaarheid uitpakken
en ervaren dat ik niet langer bang hoeft te zijn.
Nashville maakt mensen bang,
maar waar liefde is,
kan geen angst zijn,
zegt Johannes,
daar is de vreugde die geen einde heeft!

Ik mocht Gods liefde ontdekken
die ongestraft mag bloeien
als een regenboog vol kleuren
door de hemel zelf gesticht!

Ik hoop dat ook jij met Gods ogen kijkt,
en in de spiegel tegen jezelf kunt zeggen:
in jou vind ik vreugde!